

RELIEFUL PE SARE DIN DEPRESIUNEA „ÎNTRĂ RÂMNICI“

Depresiunea „Între Râmnic“ este o depresiune subcarpatică situată la poalele Munților Vrancei, dezvoltată în lungul râului Râmnicu Sărat și al afluenților săi, Sărătul și Râmnicelul. În această depresiune, o largă răspândire o au rocile tari, dar foarte solubile (sarea), acoperite de roci moi și semitari, cu indice mare de plasticitate (marne, gresii, conglomerate și breccia sării).

▲ Depresiunea „Între Râmnic“

▲ Aven în sare

▲ Lapiezuri verticale săpate în sare

Sarea este o rocă foarte răspândită în România, ea fiind întâlnită cu precădere în Subcarpați și Depresiunea Colinară a Transilvaniei. În multe cazuri, ca urmare a mișcărilor din interiorul scoarței terestre, blocurile de sare au urcat spre suprafață, sub forma unor cute diapire, regăsindu-se la zi sau la adâncimi de zeci sau sute de metri.

În Depresiunea „Între Râmnic“ apele de suprafață au erodat depozitele acoperitoare pe mari suprafețe, scoțând la zi apofizele de sare de vârstă miocenă. Ca urmare a apelor provenite din precipitații, formele de relief pseudocarstic de suprafață au o largă extindere, cele mai frecvente fiind lapiezurile verticale, ca forme incipiente, dar și lapiezurile orizontale. Acestea sunt frecvente, cu deosebire, în lungul pârâului Sărătul, pe ambele maluri, în sectorul de confluență cu Râmnicu Sărat și în lungul unor mici afluenți, cu aspect torențial, ce vin de pe stânga râului Râmnicu Sărat, de sub „Plaiul Pleși“.

Labirinturi de canale

Lapiezurile orizontale permit apelor de șiroire să pătrundă în interiorul apofizelor de sare, dând naștere unui labirint de canale și unor cavități de dimensiuni variabile. Prin continua dizolvare a sării, în interiorul masivului de sare iau naștere sorburi, avenuri și chiar peșteri de diferite dimensiuni (peștera de la „Sarea Roșie“). O parte dintre aceste sorburi au apărut și în urma alunecărilor de teren, care au scos la zi sâmburi de sare, cum este cazul alunecării de la „Huma Roșie“. În pereții laterali ai acestei alunecări apar câteva sorburi, unul având aspectul unui aven cu adâncimea de peste 4 m, care colectează apele de suprafață și le dirijează în interiorul masivului de sare. De-a lungul timpului, cavitățile din interiorul masivului de sare se măresc, slăbind în același timp și rezistența tavanului acestora, fenomen ce duce, în cele mai multe cazuri, la prăbușirea lor și la apariția unor microdepresiuni pseudocarstice, circulare sau eliptice. Unele

dintre aceste depresiuni au fost umplute cu apă, formându-se lacuri. Apa acestor lacuri este totuși dulce, chiar dacă ele au luat naștere în urma procesului de dizolvare a sării. Explicația constă în faptul că deasupra se află o placă de gresie, de vârstă eocenă, care izolează apa din cuveta lacului de sarea din subteran.

Lacurile „dulci“ din masivul de sare

Pe platoul astfel format se găsesc patru lacuri, dintre care cel mai mare este Lacul Vintileasca (Lacul Mare). Lacul, bine conturat ca formă (malul vestic și cel nordic pătrund ușor sub apă, iar cel estic și cel sudic sunt abrupte) are o faună bogată în pești și crustacee. Cu timpul, vegetația a fost aproape total îndepărtată de localnici, pentru a facilita pescuitul. Tot localnicii au construit, în partea estică, un canal spre un afluent al pârâului Cerbului, pentru a evacua apa ce se acumulează atunci când nivelul lacului crește foarte mult, îndeosebi primăvara, din cauza precipitațiilor bogate și ca urmare a topirii zăpezii. Deasupra Lacului Mare, în partea de est-nord-est se formează un altul, de dimensiuni mult mai mici, aflat însă într-un avansat proces de colmatare și acoperit aproape în întregime cu vegetație specifică. Lacul este situat într-o depresiune alungită, formată în urma unui proces incipient de carstificare, a cărui continuare poate duce, în timp, la o nouă prăbușire a pachetului acoperitor de marmo-calcare și, implicit, la modificarea cuvetei lacustre.

Frumusețe și bogăție

Alte două lacuri, Lacul lui Giurgiu și Lacul de la Cruce, sunt situate în partea sudică a Plaiului Cojan. Geneza lor este asemănătoare cu a celorlalte din zonă. Lacul lui Giurgiu are o adâncime de circa 2,0-2,5 m în partea centrală: este invadat de vegetație (papură, stuf, iarba broaștei ș.a.) și dispune de faună piscicolă. Mai spre nord cu circa 200 m se găsește Lacul de la Cruce, de dimensiuni mai reduse și lipsit de vegetație, cu o formă aproximativ circulară. În perioadele cu precipitații bogate, apele acestui lac se revarsă peste șoseaua dintre localitățile Jitla de Sus și Vintileasca, făcând legătura cu un afluent al văii Cerbului.

Pe platou se mai întâlnesc o serie de microdepresiuni pseudocarstice, cu un diametru de maximum 2,5-3,0 m și cu adâncimi de până la 1,0 m, dar în care apa nu se strânge decât în perioadele ploioase. Unele dintre ele, în plină evoluție, au tendința de a se uni, mărandu-și suprafața și chiar adâncimea. De partea cealaltă a Râmnicului, pe Dealul Bisoca, întâlnim un alt sector cu lacuri formate pe sare. Cel mai mare dintre aceste lacuri, cel denumit de localnici „La Ogrăzi“, are o adâncime de circa 2,0-2,5 m și o suprafață de aproximativ 80 de metri pătrați, pe maluri fiind prezente sălcii și arini, arbori iubitori de apă. Alte două lacuri din acest sector (Lacul Limpede și Lacul Negru) au aproximativ aceleași dimensiuni și o faună piscicolă bogată.

În concluzie, putem spune că Depresiunea „Între Râmnic“, împreună cu zonele din Subcarpații Buzăului și cei ai Prahovei, poate constitui o arie turistică cu un potențial relativ ridicat.

Marian Ene